

COMISIA COMUNĂ PENTRU DIALOG TEOLOGIC ÎNTRE BISERICA ROMANO-CATOLICĂ ȘI BISERICA ORTODOXĂ

A DOUA Plenarei Comitetului

München, 6. treizeci-07. șase - 1982

MISTERUL Bisericii și a Euharistiei ÎN LUMINA MISTERUL Sfânta Treime

Fideli mandatului primit de la Rodos, acest raport abordează misterul bisericii doar unul din aspectele sale. Acest aspect, cu toate acestea, este deosebit de important în perspectiva sacramentală a bisericilor noastre, adică, taina Bisericii și a Euharistiei în lumina misterului Sfintei Treimi. Ca o chestiune de fapt, a fost făcută solicitarea de a începe cu ceea ce avem în comun și, prin dezvoltarea acesteia, să ating din interior și progresiv toate punctele pe care noi nu sunt în acord.

În compunerea acestui document ne propunem să arătăm că, în acest sens ne exprimăm împreună o credință care este continuarea celei a apostolilor.

Acest document face primul pas în efortul de a -și îndeplini programul comisiei pregătitoare, aprobat la prima ședință a comisiei de dialog.

Din moment ce există vorba de un prim pas, abordând misterul bisericii numai sub unul dintre aspectele sale, multe puncte nu sunt încă tratate aici. Ele vor fi tratate în etape succesive așa cum a fost prevăzut în programul menționat mai sus.

eu

1. Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, mort și înviat, este singurul care a biruit păcatul și moartea. Pentru a vorbi, prin urmare, de natura sacramentală a misterului lui Cristos este acela de a aduce în minte posibilitatea dată omului, și prin el, la întregul cosmos, pentru a experimenta "noua creație," Împărăția lui Dumnezeu aici și acum prin materiale și realități create. Acesta este modul (*TROPOS*), în care există persoana unică și evenimentul unic al lui Hristos și operează în istorie pornind de la Ziua Cincizecimii și a ajunge la Parusie. Cu toate acestea, viața veșnică pe care Dumnezeu le-a dat lumii în cazul lui Hristos, Fiul Său veșnic, este conținută în "vase de lut". Este încă dat doar ca o gustare, ca un gaj.

2. La Cina cea de Taină, Hristos a declarat că "a dat" trupul ucenicilor pentru viața "mulți", în euharistie. În ea acest dar este făcută de Dumnezeu lumii, ci sub formă sacramentală. Din acel moment există eucharistul ca sacrament al lui Hristos însuși. Devine gustarea vieții veșnice, "medicina nemuririi", semnul împărăției să vină. Sacramentul evenimentului Hristos devine astfel identică cu taina sfintei Euharistii, sacramentul care ne

încorporează pe deplin în Hristos.

3. Întruparea Fiului lui Dumnezeu , moartea și învierea Sa au fost realizate încă de la început, conform voinței Tatălui, în Duhul Sfânt, acest Duh care purcede veșnic din Tatăl și se manifestă prin Fiul, a pregătit evenimentul Hristos și a realizat în totalitate în resurrecction. Hristos, care este prin *exceelență împărtășanie*, dată de Tatăl pentru lume, continuă să se dea pentru cei mulți în Duhul, singurul care dă viață (*Ioan 6*). Sacramentul lui Hristos este , de asemenea , o realitate care nu poate exista decât în Duhul.

4. Biserica și Euharistia:

a. Cu toate că evangheliștii , în relatarea Cinei se spune nimic despre acțiunea Duhului, el a fost totuși unit mai mult ca niciodată pe Fiul întrupat pentru desfășurarea activității Tatălui. El nu este dat încă, primită ca o persoană, de către ucenici (*Ioan 07:39*). Dar , când Isus este glorificat atunci Duhul însuși , de asemenea , să se revarsă și se manifestă. Domnul Isus a intrat în slava Tatălui și, în același timp, prin revărsarea Duhului, în *TROPOS* sale sacramentale în această lume. Rusaliile, completarea misterului pascal, inaugurează simultan vremurile din urmă. Euharistia și biserica, trupul răstignit și înviat, devin locul energiilor Duhului Sfânt.

b. Credincioșii sunt botezați în Duhul în numele Sfintei Treimi , pentru a forma un singur trup (cf. *1 Corinteni 12:13*). Când biserica celebrează euharistie o realizează "ce este", trupul lui Hristos (*1 Corinteni 10:17*). Prin botez și încreștinare (confirmare) membrii lui Hristos sunt "uns" de Duhul, altoiți în Hristos. Dar , prin euharistia evenimentul pascal se deschide în biserică. Biserica devine aceea care este chemat să fie prin botez și Mirungere. Prin comuniunea în trupul și sângele lui Hristos, credincioșii cresc în acea îndumnezeire mistică care le face să locuiască în Fiul și Tatăl, prin Duhul.

c. Astfel, pe de o parte, biserica celebrează Euharistia ca expresie aici și acum Liturghiei cerești; dar , pe de altă parte, eucharistul construiește biserica , în sensul că prin ea Duhul modelor Hristos cel înviat biserica în trupul lui Hristos. Acesta este motivul pentru care euharistia este cu adevărat taina Bisericii, dintr -o dată ca sacrament al darului total Domnul face din el însuși la propria lui și ca manifestare și creșterea trupului lui Hristos, biserica. Biserica pelerin celebrează Euharistia pe pământ până când Domnul ei vine să restaureze regalitatea lui Dumnezeu Tatăl , astfel încât Dumnezeu să fie "totul în toți". Anticipează astfel judecata lumii și transfigurarea ei finală.

5. Misiunea Duhului rămâne unită cu cea a Fiului. Celebrarea euharistiei dezvăluie energiile divine manifestate prin Duhul la locul de muncă în trupul lui Hristos.

A. Duhul pregătește venirea lui Hristos , prin care anunță - l prin profeți, prin direcționarea istoriei poporului ales față de el, determinându - l să fie

conceput de Fecioara Maria, prin deschiderea inimilor la cuvântul său.

b. Duhul se manifestă pe Hristos în lucrarea Lui ca Mântuitor, Evanghelia care este el însuși. Celebrarea euharistică este *anamneză* (memorial) într-adevăr, dar sacramental, The *ephapax* (de "o dată pentru totdeauna") este și devine prezent. Celebrarea euharistiei este prin *excelență kairos* (timpul potrivit) misterului.

c. Duhul transformă darurile sfinte în trupul și sângele lui Hristos (*metabola*), în scopul de a determina creșterea a corpului, care este biserica. În acest sens, întreaga celebrare este o *epicleza*, care devine mai explicită în anumite momente. Biserica este într-o continuă stare de *epicleza*.

d. Duhul pune în comuniune cu trupul lui Hristos, cei care împărtășesc aceeași pâine și aceeași ceașcă. Pornind de la acolo, biserica manifestă ceea ce este, taina *koinoniei treimicǎ*, "Lacasul lui Dumnezeu cu oamenii" (comparați Rv 21: 4).

Duhul, prin prezenta ceea ce a făcut Hristos, odată pentru totdeauna Y evenimentul misterului Y îl realizează în noi toți. Relația cu misterul, mai evident în euharistie, se regăsește în celelalte taine, toate actele Duhului. Acesta este motivul pentru care euharistia este centrul vieții sacramentale.

6. Luată în ansamblu, celebrarea euharistică face ca prezenta taina trinitară a Bisericii. În ea se trece de la ascultarea cuvântului, culminând cu proclamarea Y Evanghelie apostolică anunțând cuvântului făcut trup Y la mulțumirea oferit Tatălui și memorial al sacrificiului și la comuniunea în ea, datorită rugăciunii *epicleza* rostite în credință. Pentru *epicleza* nu este doar o invocație pentru transformarea sacramentală a pâinii și a paharului. De asemenea, este o rugăciune pentru efectul deplin al comuniunii tuturor în misterul revelat de Fiul.

În acest fel prezența Duhului în sine este extinsă prin împărțirea în sacramentul cuvântului făcut trup la tot trupul bisericii. Fără a dori încă să rezolvăm dificultățile care au apărut între Est și Vest privind relația dintre Fiul și Duhul, putem spune deja împreună că acest Duh care purcede de la Tatăl (*Ioan 15:26*) ca sursă unică în Treime și care a devenit Duhul înfierii noastre (*Romani 8:15*), din moment ce el este, de asemenea, Duhul Fiului (*Galateni 4: 6*), ni se comunică în special în Împărțășania prin acest Fiul asupra căruia el repose în timp și în veșnicie (*Ioan 1:32*).

Acesta este motivul pentru care misterul euharistic se realizează în rugăciunea care unește cuvintele prin care cuvântul întrupat a instituit împărțășania și *epicleza* în care biserica, sa mutat prin credință, imploră pe Tatăl, prin Fiul, să trimită Duhul, astfel că, în jertfa unică a Fiului întrupat, totul poate fi consumată în unitate. Prin credincioșii Euharistiei se unesc cu Hristos, care se oferă Tatălui împreună cu ei, și ei primesc posibilitatea de a oferi ele însele într-un spirit de sacrificiu unul de altul, așa cum Hristos

însuși însuși oferă Tatălui pentru mulți, astfel , dându - se pe la bărbați.

Acest lucru consumație în unitate adusă de o operație inseparabilă a Fiului și a Duhului, acționând în referire la Tatăl în designul său, este biserica în plinătatea ei.

II

1. Dacă cineva se uită la Noul Testament , se va observa mai întâi că biserica descrie o realitate "locală". Biserica există în istorie ca biserică locală. Pentru o regiune se vorbește tot mai des de biserici, la plural. Este întotdeauna vorba despre biserica lui Dumnezeu , ci într - un anumit loc.

Acum , biserica existentă într - un loc care nu este format, într - un sens radical, de persoanele care vin împreună să - l stabilească. Există un "Ierusalimul de sus" , care "vine în jos de la Dumnezeu", o comuniune care se află la temelia comunității în sine. Biserica vine în ființă printr - un dar gratuit, cel al noii creații.

Cu toate acestea, este clar că biserica " , care este" într - un anumit loc se manifestă atunci când este "asamblat". Acest ansamblu în sine, ale cărui elemente și cerințe sunt indicate de Noul Testament, este pe deplin o astfel când este synaxis euharistic. Când biserica locală celebrează euharistie, evenimentul care a avut loc " o dată pentru totdeauna" este făcută prezentă și se manifestă. În biserica locală, atunci, nu există nici bărbat , nici femeie, nici rob liber, iudeu , nici grec. O nouă unitate este comunicată care depășește diviziunile și restabilește comuniunea în unicul trup al lui Hristos. Această unitate transcende unitatea psihologică, rasială, sociopolitică sau culturale. Este "împărtășirea Sfântului Duh" , adunând copiii lui Dumnezeu risipit. Noutatea Botezului și a Mirungerii poartă apoi fructele sale. Și prin puterea trupului și sângele Domnului, umplut cu Duhul Sfânt, nu este vindecat acel păcat care nu încetează creștinilor de asalt prin ridicarea de obstacole pentru dinamismul "viața pentru Dumnezeu în Hristos Isus" , a primit prin botez . Acest lucru se aplică și păcatul diviziunii, ale cărei forme contrazic planul lui Dumnezeu.

Unul din textele de seamă să -și amintească este *1 Corinteni 10: 15- 17*: o talpă de pâine, o cană unic, un singur trup unic al lui Hristos în multitudinea de membri. Acest mister al unității în dragoste multor persoane constituie noutatea reală a *koinoniei* treimică comunicată oamenilor în biserică prin euharistie. Acesta este scopul lucrării mântuitoare a lui Hristos, care este răspândit în străinătate în vremurile din urmă după Rusalii.

Acesta este motivul pentru care biserica își găsește modelul, originea și scopul său în taina lui Dumnezeu, unul din trei persoane. În plus încă, eucharistul astfel , înțeleasă în lumina misterului trinitarian este criteriul pentru o bună funcționare a vieții bisericii ca întreg. Elementele instituționale ar trebui să fie nimic altceva decât o reflectare vizibilă a realității misterului.

2. Koinonia se desfășurarea celebrării euharistice a Bisericii locale arată modul în care *koinonia* se conturează în biserică celebrarea euharistie. În euharistia celebrată de către biserica locală s-au adunat despre episcopul sau preotul în comuniune cu el, următoarele aspecte ies în evidență, interconectate între ele, chiar dacă acest lucru sau acel moment al celebrării accentuează una sau alta.

Koinonia este escatologic. Este nouitatea care vine în vremurile din urmă. Acesta este motivul pentru totul în euharistie ca și în viața bisericii începe cu convertire și de reconciliere. Euharistia presupune pocăință (*metanoia*) și mărturisire (*exomologesis*), care se găsesc în alte circumstanțe propria lor expresie sacramentală. Dar euharistia iartă și vindecă, de asemenea păcate, din moment ce aceasta este taina iubirii divinizând a Tatălui, prin Fiul, în Duhul Sfânt.

Dar această *koinonia* este de asemenea kerigmatică. Acest lucru este evident în sinaxei nu numai pentru că celebrarea "anunță" evenimentul de mister, dar, de asemenea, pentru că de fapt își dă seama astăzi în Duhul. Aceasta implică proclamarea cuvântului asamblării și răspunsul credinței dat de toți. Astfel, comuniunea ansamblului este adus în kerygma, și, prin urmare, unitatea în credință. Ortodoxia (credința corectă) este inerentă în *koinoniei euharistice*. Aceasta este ortodoxia exprimată cel mai clar prin proclamarea simbolului credinței, care este un rezumat al tradiției apostolice a cărei episcop este martorul în virtutea succesiunii sale. Astfel, euharistia este inseparabil de împărțășanie și cuvânt, deoarece în ea întrupat sfințește cuvânt în Duh. Acesta este motivul pentru întreaga liturghie și nu numai citirea sfințelor scripturi constituie o proclamare a cuvântului sub forma de doxologia și rugăciune. Pe de altă parte, cuvântul vestit este cuvântul făcut trup și să devină sacramentală.

Koinonia este în același timp ministerial și pneumatologic. Acesta este motivul pentru care euharistia este *excelenta* manifestare *par*. Întregul ansamblu, fiecare dintre ele în funcție de rang, este *leiturgos* de *koinoniei*. Fiind în același timp un dar al Dumnezeuului Treimic, *koinonia* este, de asemenea, răspunsul oamenilor. În credința care vine de la Duhul și cuvântul, acestea pun în practică vocația și misiunea primită în Botez: pentru a deveni membri care trăiesc, într-un singur rang este propriu - zis, a trupului lui Hristos.

3. Ministerul episcopului nu este doar o funcție tactică sau pragmatică (pentru că un președinte este necesar), ci o funcție organică. Episcopul primește darul harului episcopale (1 Tm 4:14) în sacramentul consacrării efectuate de către episcopii care s-au primit acest dar, datorită existenței unei serii neîntrerupte de rânduri episcopale, pornind de la sfinții apostoli. Prin sacramentul hirotoniei, Duhul "conferă" Domnul pe episcop, nu juridic ca și cum ar fi o transmisie pură a puterii, dar sacramental, autoritatea servitorului pe care Fiul a primit de la Tatăl și pe care a primit într-un om mod prin acceptarea sa în pasiunea sa.

Funcția episcopului este strâns legat de ansamblul euharistice peste care el

prezidează. Unitatea euharistică a Bisericii locale implică comuniunea între el care prezidează și oamenii cărora El va da cuvântul mântuirii și darurile euharistice. În plus, ministrul este , de asemenea , cel care "primește" de la biserica sa, care este credincios tradiției, cuvântul pe care îl transmite. Și marea mijlocirea pe care o trimite până la Tatăl este pur și simplu că a întregii sale biserici rugându -se cu el. Episcopul nu poate fi separat de biserica lui mai mult decât biserica poate fi separată de episcopul său.

Episcopul se află în centrul Bisericii locale ca slujitor al Duhului pentru a discerne harisme și să aibă grijă ca acestea să fie exercitate în armonie, pentru binele tuturor, în fidelitate față de tradiția apostolică. El se pune în slujba inițiativelor Duhului , astfel încât nimic nu le - ar putea împiedica să contribuie la construirea *koinoniei*. El este slujitorul unității, slujitor al lui Hristos Domnul, a cărui misiune este de a "aduna în unitate copiii lui Dumnezeu" . Și , pentru că biserica este construită de euharistie, este el, investit cu harul slujirii preoțești, care prezidează acesta din urmă.

Dar această președinție trebuie să fie înțeleasă în mod corespunzător. Episcopul prezidează jertfa care este aceea a întregii sale comunități. Hirtonind darurile , astfel încât acestea să devină trupul și sângele oferă comunității, el celebrează nu numai pentru ea, și nici numai cu ea și în ea, ci prin ea. El apare atunci ca slujitor al lui Hristos fasonarea unitatea trupului său și creând astfel comuniunea prin corpul său. Unirea comunității cu el este în primul rând de ordinul *mysterion* și nu a ordinului primordial juridice. Este acea unire exprimată în euharistia care se prelungește și dat expresie practică în relațiile "pastorale" de predare, de guvern și de viață. Comunitatea bisericească este astfel chemată să fie conturul unei comunități umane reînnoite.

4. Există o comuniune profundă între episcop și comunitatea în care Duhul îi dă responsabilitatea pentru biserica lui Dumnezeu. Tradiția antică a exprimat fericit în imaginea căsătoriei. Dar , această comuniune se află în comuniunea comunității apostolice. În tradiția antică (ca *tradiția apostolică* a lui Ipolit dovedește) episcop ales de popor Y care garantează credința apostolică, în conformitate cu ceea ce mărturisește biserica locală Y primește harul ministerial al lui Hristos prin Duhul , în rugăciunea ansamblului și prin punerea mâinilor (*chirotonia*) ale episcopilor vecine, martori ai credinței propriilor lor biserici. Carismă lui, venind direct de Duhul lui Dumnezeu, el este dat în apostolicitatea Bisericii sale (în legătură cu credința comunității apostolice) și în cea a celorlalte biserici reprezentate de episcopii lor. Prin această lucrare sa este inserată într -o succesiune apostolică, prin urmare, înseamnă ceva mai mult decât o simplă transmitere de puteri. Este succesiunea într - o Biserică care martori la credința apostolică, în comuniune cu celelalte Biserici martore la aceeași credință apostolică. Eparhie (*cathedra*) joacă un rol esențial? credință. *Eparhie (cathedra)* joacă un rol esențial în introducerea episcopului în apostolicitatea eclesială. Pe de altă parte, odată hirotonit, episcopul devine în biserica lui garantul apostolicitatea și cel care îl reprezintă în cadrul comuniunii Bisericilor. De aceea , în biserica sa în fiecare euharistie poate fi celebrată numai într - adevăr , dacă prezidat de el sau de un presbiter în

comuniune cu el. Menționarea sa în anafora este esențială.

Prin lucrarea lui presbiterilor, acuzat de prezideze viața și celebrarea euharistică a comunităților încredințate lor, aceste comunități să crească în comuniune cu toate comunitățile pentru care episcopul are responsabilitatea primară. În situația actuală eparhia în sine este o comuniune de comunități euharistice. Una dintre funcțiile esențiale ale presbiterilor este de a lega aceste la euharistului episcopului și de a le hrăni cu credința apostolică a care episcopul este martor și garant. Acestea ar trebui să ia , de asemenea , grijă ca creștinii, hrăniți de trupul și sângele celui care a dat viața pentru frații săi, ar trebui să fie martori autentici ai iubirii fraterne în sacrificiul reciproc hrănit prin jertfa lui Hristos. Pentru că , în conformitate cu cuvântul apostolului, "dacă cineva vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum dragostea lui Dumnezeu rămîne în el?" Euharistia stabilește modul creștin de a trăi misterul pascal al lui Cristos și darul Cincizecimii. Datorita acestui fapt , există o profundă transformare a existenței umane mereu confruntat cu ispita și suferința.

III

1. Trupul lui Hristos este unic. Există deci o singură biserică a lui Dumnezeu. Identitatea unui ansamblu euharistice cu o alta provine din faptul că toate cu aceeași credință sărbători același memorial, că toate mâncând aceeași pâine și partajarea în aceeași ceașcă deveni același organism unic al lui Hristos , în care acestea au fost integrate de același botez. Ea există mai multe sărbători, există , totuși , doar un singur mister sărbătorit în care toți participă. Mai mult decât atât, atunci când credinciosul comunică în trupul și sângele Domnului, el nu primește o parte din Hristos , ci Cristos întreg.

În același fel, biserica locală care celebrează eucharistul s-au adunat în jurul episcopului său nu este o secțiune a trupului lui Hristos. Multiplicitatea sinaxe locale nu împarte biserica, ci mai degrabă arată sacramental unitatea sa. La fel ca și comunitatea apostolilor s-au adunat în jurul lui Hristos, fiecare adunare euharistică este cu adevărat biserica sfântă a lui Dumnezeu, trupul lui Hristos, în comuniune cu prima comunitate a ucenicilor și cu toți cei care în întreaga lume sărbătoresc și au sărbătorit Memorialului Lord. Este , de asemenea , în comuniune cu adunarea sfinților din cer, pe care fiecare celebrare le aduce în minte.

2. Departe de a exclude diversitatea sau pluralitate, *koinonia* , presupune și vindecă rănilor de divizare, transcenderea acesteia din urmă în unitate.

Din moment ce Hristos este unul pentru cei mulți, la fel ca în biserică , care este trupul său, unul și mulți, universală și locală sunt în mod necesar simultan. Încă mai radical, pentru că unul și numai Dumnezeu este comuniunea a trei persoane, una și singura biserică este o comuniune a multor comunități și biserica locală o comuniune de persoane. Singura și unica biserică își găsește identitatea ei în *koinonia* bisericilor. Unitate și multiplicitate apar astfel legate încât nu ar putea exista fără cealaltă. Este

această relație constitutivă a Bisericii care instituțiile fac vizibile și, ca să spunem așa, "istoriciza".

3. Deoarece biserica universală se manifestă în synaxis bisericii locale, două condiții trebuie să fie îndeplinite mai ales în cazul în care biserica locală care celebrează Euharistia să fie cu adevărat în interiorul comuniunii ecleziale.

a) În primul rând, identitatea taina Bisericii trăită de către biserica locală cu taina Bisericii trăită de Biserica primară - universalitate în timp - este fundamentală. Biserica este apostolică deoarece este întemeiată pe și susținută continuu de misterul mântuirii revelat în Isus Hristos, transmisă în Duhul de către cei care au fost martorii săi, apostolii. Membrii săi vor fi judecați de Hristos și apostoli (cf. *Lc 22:30*).

b) Astăzi, recunoașterea reciprocă între această biserică locală și celelalte biserici este, de asemenea, de o importanță capitală. Fiecare ar trebui să recunoască în ceilalți prin particularitățile locale identitatea misterului Bisericii. Este o chestiune de recunoaștere reciprocă a universalitate ca și comuniune în plenitudinea misterului. Această recunoaștere se realizează în primul rând la nivel regional. Comuniunea în aceeași patriarhie sau într-o altă formă de unitate regională este în primul rând o manifestare a vieții Duhului în aceeași cultură, sau în aceleași condiții istorice. Aceasta implică în egală măsură unitatea de martor și solicită exercitarea corecției fratern în umilință. Această comuniune în cadrul aceleiași regiuni ar trebui să se extindă și mai mult în comuniunea dintre biserici surori.

Această recunoaștere reciprocă, cu toate acestea, este adevărat numai în condițiile exprimate în anafora Sfântului Ioan Gură de Aur și primul anaforal antiohieni. Prima condiție este comuniune în aceeași kerigmă, și așa mai departe, în aceeași credință. Deja conținute în botez această cerință este făcută în mod explicit în celebrarea euharistică. Dar, de asemenea, necesită voința de comuniune în iubire (*agape*) și în exploatare (*diakonia*), nu numai în cuvinte, ci în fapte.

Persistență prin istorie și recunoașterea reciprocă sunt aduse în special în centrul atenției în synaxis euharistice prin menționarea sfinților în canon și al turmelor bisericilor din diptice. Astfel, se înțelege de ce acestea din urmă sunt semne de unitatea catolică în comuniune euharistică, responsabile, fiecare pe cont propriu nivel, pentru menținerea comuniunii în armonia universală a bisericilor și fidelitatea lor comună față de tradiția apostolică.

4. Noi găsim apoi printre aceste biserici acele legături de comuniune care au indicat Noul Testament: comuniunea în credință, speranță și iubire, comuniune în taine, comuniune în diversitatea harismelor, comuniunea în reconcilierea, comuniunea în minister. Agentul acestei comuniuni este Duhul Domnului înviat. Prin el biserica universală, catolică, integrează diversitatea sau pluralitate, făcându-l unul dintre propriile sale elemente esențiale. Acest lucru catolicitate reprezintă împlinirea rugăciunii din

capitolul 17 al Evangheliei după Ioan, a preluat în epicleses euharistice.

Atașamentul față de comuniunea apostolică leagă toți episcopii împreună, care leagă *episcopatul* bisericilor locale colegiul apostolilor. Ele formează un colegiu prea înrădăcinată de Duhul în " o dată pentru totdeauna" al grupului apostolic, martor unic al credinței. Acest lucru înseamnă nu numai că acestea ar trebui să fie uniți între ei prin credință, caritate, misiune, reconciliere, dar că acestea au în comun aceeași responsabilitate și același serviciu la biserică. Deoarece una și singura biserică este făcută prezentă în biserică sa locală, fiecare episcop nu se poate separa grija față de propria biserică din cea a bisericii universale. Atunci când, prin sacramentul hirotoniei, el primește carisma Duhului pentru *episcopatul* unei biserici locale, propria sa, prin chiar acest fapt să fie primește carisma Duhului pentru *episcopatul* întregii biserici. În poporul lui Dumnezeu , El îl exercită în comuniune cu episcopul care sunt aici , iar acum se ocupă de biserici și în comuniune cu tradiția vie pe care episcopii din trecut s- au predat pe. Prezența episcopilor din țările vecine , vede în coordonare "sacramentalizes" sale episcopale și face prezentă această comuniune. Ea produce o fuziune deplină între solitudinea pentru comunitatea locală și grija lui pentru biserică răspândit în întreaga lume. *Episkope* pentru biserică universală este văzută ca fiind încredințată de Duhul în totalitatea episcopilor locali în comuniune unii cu alții. Această comuniune este exprimată în mod tradițional , prin practica sinodală. Va trebui să examineze în continuare modul în care este concepută și realizată în perspectiva a ceea ce tocmai am explicat.